

Med Hensyn til, hvilke Lovforanstaltninger der kunde være Spørgsmaal om at træffe som Følge af den herskende Influenza-Epidemi eller Spanske Syge, som vi jo plejer at kalde den, var der altsaa først, som det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, Tale om at bringe Epidemilovens Regler til Anvendelse. Bemærkningerne henviser til, at Forholdene ikke har nødvendiggjort en egentlig offentlig Behandling, hvorimod jeg savner Oplysning om — og jeg kan ogsaa i saa Henseende henvide til det, det ærede 8de landstingsvalgte Medlem udtalte —, hvorfor man i hvert Fald ikke for længe siden har anvendt Bestemmelserne i Epidemilovens § 28 om *vederlagsfri* Behandling, der er noget andet end egentlig offentlig Behandling, i Forbindelse med en til nærværende Lovforslags § 2 svarende Bestemmelse om, at det offentlige kunde hjælpe Familier uden Fattighjælps Virkning. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig derved, dels fordi der allerede er gaaet saa umaadelig lang Tid siden Epidemien Udbrud og Lovforslagets Fremsættelse, dels fordi der ogsaa i det andet høje Ting mellem alle Partier er opnaaet Enighed om at gaa en anden Vej, nemlig paa Grundlag af det Forslag, som den højt-ærede Indenrigsminister er kommet med om at anvende Fattiglovens § 61.

For mit Partis Vedkommende kan jeg da sige, at vi ganske kan tiltræde det foreliggende Forslag, saaledes som det er oversendt fra Folketinget, idet vi fuldstændig kan bilige, at Forslaget er udvidet til at omfatte ogsaa Patientens Kur i Hjemmet, Udgifterne til Sygetransport, til Medicin, saaledes som dette er defineret, samt til Desinfektion. Endvidere er vi glade over, at Forslaget, hvad jeg for øvrigt allerede havde anbefalet inden dets Behandling i Folketinget, ogsaa medtager den Bestemmelse, der nu er optaget som § 2, altsaa at Udgifter, som afholdes af det offentlige til Underhold for Familier, hvis Forsørgere er under Lægebehandling for Spansk Syge, ikke betragtes som Fattighjælp — og „Forsørgere“ omfatter jo her, hvor Ordet er brugt i Flertal, ogsaa Hustruer, saaledes at overhovedet ingen af disse Udgifter medfører Fattighjælps Virkning. Tillige finder vi det særlig efter Sygdommens Karakterer som Epidemi naturligt, at Staten bærer en Andel i Udgifterne, mindst den i Forslagets § 3 omhandlede Del, og da jeg heller ikke kan have noget som helst imod, at Loven faar tilbagevirkende Kraft, i dette Tilfælde fra den 1. Juli i Aar, kan

jeg altsaa paa mit Partis Vegne ganske tiltræde Lovforslagets reelle Indhold.

Naar jeg endnu vil gøre nogle Bemærkninger om Lovforslaget, Bemærkninger, som i og for sig fremtræder for min egen Regning, er Grunden ikke den, at jeg paa nogen Maade ønsker at genere eller blot sinke Lovforslagets Vedtagelse, men den, at jeg ikke ser rettere end, at den Form, under hvilken man i Folketinget er naaet til at præcisere det Lovindhold, vi i øvrigt tiltræder, baade lovteknisk, ud fra et administrativt Synspunkt og ud fra et forsørgelsessystematisk Synspunkt, er saare ejendommelig. Thi i disse Retninger er Lovforslaget i Virkeligheden et rent Amfibium, en Kombination af ganske forskelligartede Synspunkter og Lovbestemmelser. Den bliver ikke mindre mærkelig, fordi Lovforslaget kaldes en Ændring i Fattiglovens § 61, hvad det begrebsmæssig aldeles ikke er. Jeg maa i saa Henseende henvide de ærede Medlemmer til i et højere Formaals Tjeneste, et Formaal, som vil fremgaa som Konklusion af disse Bemærkninger, et Øjeblik at tage Lovforslaget i Haanden og følge mig paa min noget snirklede, men ikke særlig lange Vej gennem de faa Paragraffer.

§ 1 gaar ud paa, at Fattiglovens § 61 udvides til ogsaa at omfatte Influenza-Patienter, og det er der ikke noget at sige til. Det er netop en Ændring i § 61. Men naar § 1 derefter tilføjer, at § 61 ogsaa skal gælde, naar Patienterne behandles i Hjemmet, er vi straks udenfor det Grundlag, der har bestemt Fattiglovens § 61. Jeg har altsaa reelt intet som helst imod denne Udvidelse; jeg har heller ikke noget som helst imod, at § 61 overfor andre Sygdomme fik en lignende Udvidelse, men jeg indvender kun, at vi ikke ved Forslaget udvider § 61 til at omfatte Influenza-Patienter, men i Virkeligheden laver en helt ny Regel for denne Sygdom, en Regel, der netop ikke kunde anvendes, naar Synspunktet i § 61 skulde anvendes. Og i endnu højere Grad gælder det de to sidste Punktumer i § 1. Her er vi ikke alene udenfor § 61, men her er vi delvis udenfor hele Forsørgelseslovgivningen og inde paa en Epidemilovgivning. — § 2 er lige saa lidt nogen Forandring i § 61, efter hvilken Paragraf man netop aldrig kan hjælpe Patienternes Familie. Bestemmelsen er taget efter den ganske selvstændige Tuberkuloselovs § 9. — Endelig springer vi i § 3 i de administrative Regler ikke alene udenfor Fattiglovens § 61, men vi springer overhovedet udenfor Prin-